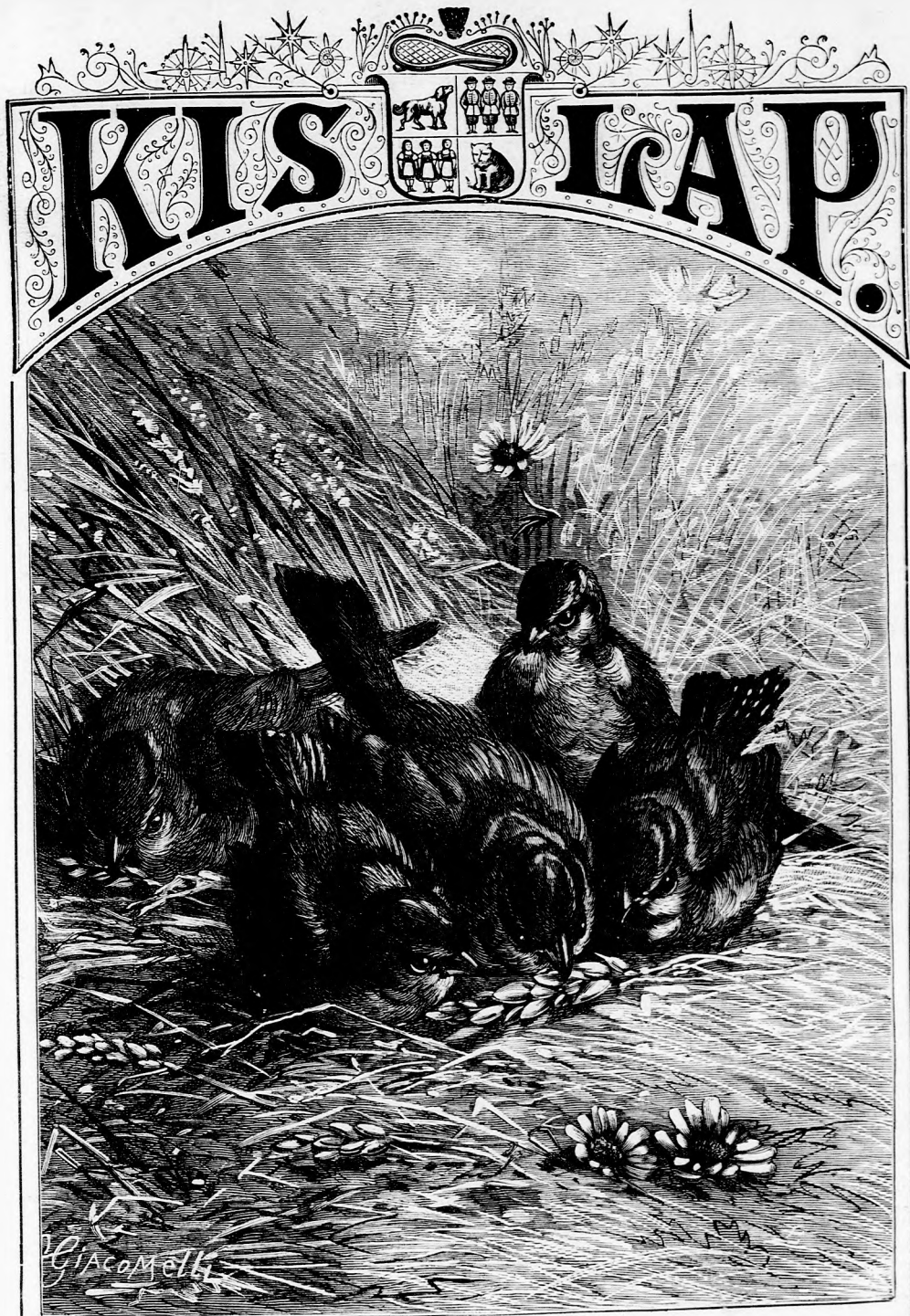

ly Béla,
 a, Güns-
 k, Schle-
 Erzsi és
 tetházy
 tyula és
 Neufeld
 chwarcz
 Károly,
 s Dezső,
 l Vilma,
 er Rózsa
 van; és
 i. F. b.).
 Irma és
 Spitzer
 Faragó
 Schön
 Szilassy
 ly Lajos
 es Teréz.
 chwarcz
 e, Gaál
 , Könyi
 d Laura,
 Arthur,
 Doroghly
 s Ignác,
 ratzinger
 Anna és
 , Brach-
 Magyarai
 , Véhey

ső szá-
 se:

: Hor-
 es Jakab,
 arolta és
 egészen,
 vik Ma-
 estvérek,
 i Dezső,
 ay Béla,

m-épület.
 rsulat.

OZSONNA. (Lásd a 79. lapon.)

EGY KIS DIÁK KALANDJAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ILÁGÉRT sem árultam volna el, hogy jól tudom, mi baj érte szomszéd pajtásaimat, de akaratlanul is arra kellett gondolnom, hogy ha én és kis barátaim nem igyekeztünk volna titkon megismerkedni, most nem volna semmi baj, ők nem volnának tele kék foltokkal, én pedig nem unatkoznám itt egymagamban.

Vigasztalásul fölkerestem a Dinike Paprika Jancsiját, hogy lássam, nem esett-e valami baja. Bizony nem igen jó állapotban találtam, az éjjeli erős harmat kissé megviselte arcza piros színét.

— Hm, más helyet kell számára fölkeresnem, a fűben a harmat tönkre tenné, gondolám.

Kihuztam a bokor alól, de ekközben a ruhája beakadt egy tövisbe és végig repedt. Nagyon elszomorodtam. Mit fog Dinike mondani, ha ilyen állapotban látja meg kedves Paprika Jancsiját! Végre is, ezen már nem segíthettem! még is jobb, mint sehogy; tehát kerestem számára új rejteket: egy nagy virágcsereppel borítottam be a kert egyik elhagyott zugában.

Épen jó volt, hogy elkészültem, mert a bácsi és Bárdos ur épen arra jártak. Bárdos ur most már mindennapos vendég volt a háznál, a bácsi örökké tanácskozott, tervezgetett vele s minduntalan bejárták a kertet szélthiben-hosszában, mérgették, számították; én az egészről csak annyit értettem, hogy itt a kertben akarják azt a nagy gyárat építeni, sőt a kert nem is eléggé nagy, meg kell venni a szomszédházat és kertet is. Én persze nem sokat törődtem ezzel, ámbár a bácsi sokszor magyarázgatta nekem, milyen nagy-szerű gyár lesz az, hány száz munkás fog benne dolgozni a Bárdos ur fölügyelete alatt; mert Bárdos ur nagyon okos, ügyes ember, ő fogja az egészet megcsinálni. Én persze a tizedrészét sem értettem s már csak azért sem törődtem vele, mert Bárdos ur csinálta, én pedig Bárdos urat ki nem állhattam és nem hittem el, hogy okos, ügyes ember. A sok tervezgetés miatt a bácsi rá sem ért többé, hogy velem sétál-gasson, s így, a néninek dolga lévén a ház körül, unalmamban néha még arra is ráfanyarodtam, hogy tanultam. De mégvallom az igazat, sokat nem tanultam s ha egy-egy félórásckát forgattam a könyvet, csakhamar ismét becsaptam és szaladtam ki a kertbe.

Egy reggel eszembe jutott megnézni, miképen érzi magát a Paprika Jancsi ott a fölfordított virágcserep alatt. Főlemeltem a cserepet és -- majd elájultam ijedtemben. Borzasztó, siralmas dolog volt az, amit láttam! Éjjel ugyanis erős zápor volt, a cserepnek fölfelé fordított fenekén levő lyukon a víz becsorgott és mert a cserep erősen be volt nyomva a földbe, a víz bent összegyűlt, s a szegény Paprika Jancsi valóságos hideg fürdőben ázott órákig. A Paprika Jancsik pedig épenséggel nem szeretik a hideg fürdőt, arról szomoruan meggyőződtem, mert a Dinike kedves játékszere tökéletesen szét volt ázva s amint hozzányultam, jóformán szétmállott, rá sem lehetett ismerni többé.

Néhány perczig tűnődve álltam ott és kétségbeesetten bámultam a szerencsét-

len Pa-
tegyek,
hogy i-
nem ad-
végkép-
kis föld-
reá, azt
helyről.
kerítés
Erzsike
—
—
—
én meg-
téged h-
áruld,
ismerjü-
nánk. M-
kimagy-
Gábor
Dinikét
semmit
tehát a
Ne
ben, hog-
ennyit h-
vozott,
Nem m-
utasítás-
mat, ho-
barátain-
meg öke-
Er-
nénike
délután
szomszéd-
de ez r-
örültem,
találkozo-

len Paprika Jancsira, gondolkozva, mit tegyek. De végre is be kellett látnom, hogy itt már semmit sem tehetek, vissza nem adhatom ily állapotban, legjobb lesz végkép eldugni, hogy senki se lássa. Egy kis földet, száraz falevelet kapartam tehát reá, aztán menekülni akartam a szomoru helyről. De épen amint megfordultam, a kerítés tulsó oldaláról hangot hallottam; Erzsike szólított:

— Andor, itt vagy?

— Itt vagyok!

— Nagy ujságot mondok! Titok, de én meglestem. Ma délután fog nénikéd téged hozzánk vezetni. De jól vigyázz, el ne áruld, hogy tudod, sem azt, hogy már ismerjük egymást, mert akkor bajba jutnánk. Minapi nagy lezuhanásunkat szépen kimagyaráztuk Amália kisasszonynak, Gábor igen ügyes mesét talált ki s a kis Dinikét is jól betanítottuk, úgy hogy semmit sem árul el. Most sietnem kell, tehát a viszontlátásig!

Nekem olyasmí járt ugyan a fejemben, hogy talán nem egészen helyes dolog ennyit hazudni; de Erzsike gyorsan eltávozott, nem beszélhettem tovább vele. Nem maradt más hátra, mint követni utasítását. Azzal nyugtattam meg magamat, hogy ha helytelenül cselekszem is, barátaim javára teszem, bajtól mentem meg őket.

Erzsike jól megleste a titkot. A nénike csakugyan tudomra adta, hogy délután végre elmegyünk látogatóba a szomszédékhoz. Nagy örömet mutattam, de ez nem volt színlelés, mert igazán örültem, hogy végre titkolózás nélkül találkozom kis pajtásaimmal. Ebéd után

nem sokára utnak is indultunk és csakhamar beléptünk a szomszédházba.

Bevezettek a vendégszobába, hol a nevelőnő, Amália kisasszony fogadott, még pedig nagyon szívesen. Miután a nénivel néhány perczig beszélgetett, becsöngette a szobaleányt és így szólott hozzá:

— Hívd be a gyermekeket, de ne mondd meg, minek.

A szobaleány távozott, Amália kisasszony pedig nénikémhez fordulva, mondá:

— Még semmit sem tudnak, meglepetést készítettem nekik. Fognak majd örülni és bámulni!

Csakhamar nyílt az ajtó s Gábor, Erzsike és Dinike beléptek; Amália kisasszony engemet kézen fogva vezetett feljök, hogy ezt bemutasson s Gábor, Erzsike meg én roppant komoly arczot csináltunk, feszesen meghajtottuk magunkat s úgy tettünk, mintha nagyon bámulnánk egymáson. Amália kisasszony már épen szólani akart, mikor az utolsónak belépett kis Dinike, engemet megpillantva, előugrott és fölkiáltott:

— Andor! Andor, visszahoztad a Paprika Jancsimat?

Mintha menykő csapott volna közénk, úgy álltunk és bámultunk egymásra mindnyájan, akik a szobában voltunk. Gábor és Erzsike, de jó magam is vörösek lettünk, mint a főtt rák, mert beláttuk, hogy el vagyunk árulva; nénikém pedig és Amália kisasszony csodálkozva néztek hol reám, hol Dinikére. Honnan ismer a kis füeska és mi dolgom van nekem az ő Paprika Jancsijával?

Persze, kérdezték is mindjárt, a nénike is, Amália kisasszony is Gábor és

Erzsike zavartan hebegtek s érthetetlen szavakat beszéltek; de én soha sem szerettem a hazugságot, már eddig is bánította lelkiismeretemet a ravaszkodás és ezért szépen elmondtam nénikémnek mindent. Nénikém pedig, a milyen jó volt, most sem haragudott meg, hanem így szólt:

— No's már megtörtént, ne beszéljünk többet róla. Menj játszani kis baráttaiddal.

De Amália kisasszony másképp vélekedett. Szigoru hangon így szólt Gáborhoz és Erzsikéhez.

— Menjetek szobátokba. Ott maradtok egész estig.

Aztán nyájasabb hangon hozzám így szólt:

— A kis Dinike itt marad, vele játszhatol.

Ekképen első valóságos találkozásunk, melynek annyira örültünk, ugyan csak szomoruan ütött ki. De mind a hárman beláttuk, hogy magunk vagyunk a hibásak s később aztán annál vidámabb órákat töltöttünk együtt.

Ezalatt mamácskám állapota is mindinkább jobbra fordult s a következő napon a nénike tudomra adta, hogy már én is meglátogathatom mamácskát, az orvos megengedte. Nagy volt örömem, mikor ismét beléptem a szülői házba, hát még mikor jó mamámat megölelhettem! Még nagyon halovány, gyöngye volt, de már nem feküdt ágyban, hanem karszékben ült. Ő is megörült, hogy jó egészségben és vidám kedvben látott s hogy örömünk még nagyobb legyen, apácskám így szólt:

— Az orvos azt mondta, hogy a jövő hétre már egészen vége lesz a betegségnek. Akkor tehát majd azzal ünnepeljük meg, hogy kirándulunk az erdőbe s ott töltjük az egész napot. Andor fiam, majd hívj meg kis barátaidat és hívj meg Zsiga bácsit is. Az ő kedvéért, nem bánom, meghívjuk Bárdos urat, mert nélküle a bácsi talán el sem jönne. Igazán, már alig látni Zsiga sógort, mióta ezzel a Bárdos urral megismerkedett.

A néni mentegette férjét, hogy nagyon sok a dolga, nagy terven dolgozik, nem ér rá, hogy látogatásokat tegyen.

— Tudom, tudom, szólt apácskám kissé boszusan. Azon a gyáron'töri a fejét, amit Bárdos ur tanácsára építeni akar. Megvallom, édes hugom, nekem ez az egész dolog nem tetszik s férjed okosabban tenné, ha szépen nyugodtan élne úgy, mint eddig. Nem neki való az, nem ért ő az efféléhez.

Még sokáig vitakoztak ezen, amit én unalmasnak találtam s azért inkább bejártam a házat és nagy örömmel láttam ismét régi kedves helyeimet. Végre előszólitottak, mert még néhány napra visszakellett mennem a néniékhez, hogy otthon semmi alkalmatlanságot se okozzak.

(Folytatása következik.)

KI MINT VET, UGY ARAT.

— Elbeszélés. —

ELEG nyári idő volt, az az idő, mikor fürdőre utaznak azok, akik a betegség után üdülést vagy sok munka után pihenést, szórakozást keresnek. Sok ilyen vendég időzött egyik nagy

fürdőhelyen is, hol az a kis esemény történt, melyet most el akarok mondani.

A szép nagy kertben, mely a fürdővendégek sétahelye volt, három gyermek is játszott. Csinos, kedves gyermekek vol-

tak, egy nagyobbacska fiu, aztán egy tiz éves leányka és egy öt éves kis fiucska. Mindenféle játékszerük volt, de legjobban mulattak a kis kocsi-
val, melybe föl-
váltva beült hol az egyik, hol a másik,

CSÓNAKÁZÁS. (Lásd a 80. lapon.)

mig ketten huzták. Persze legtöbbet kocsizott a kis fiucska, és legkevesebbet a nagyobbik fiu, mert ezt a másik kettő nem igen bírta huzni. Jókedvűen, de illedelmesen játszottak, minden láрма és

pajkosság nélkül, úgy hogy a nevelőnő, ki nem messze egy árnyékos helyen ült, nyugodtan olvasgathatott.

Mialatt ezek így játszottak, egy másik társaság is közeledett, egy ur és egy

asszonyosság két leánykával. Ugy látszik, nem ismerték ama gyermekeket, mert közönyösen elhaladtak, sőt úgy látszik, még senkit sem ismertek, mert a két leányka nem csatlakozott a kertben játszó többi gyermekekhez sem. A kisebbik leányka nyugodtan sétált mamája mellett; a nagyobbik el-elmaradozott és körülnézegetett. Különösen azt a három gyermeket nézte sokáig s aztán szülei után szaladva, élénken mondá:

— Kedves mamácska, nézd csak, milyen szépen játszanak ott azok a gyermekek! Nem mehetnék hozzájuk játszani?

— Nem, kedvesem. Nem ismerjük őket s tudod, nem engedem meg, hogy ismeretlen gyermekekkel játszszál.

— Oh, kedves mamám, de hiszen olyan csinosak, kedvesek!

— Igaz, de mégsem tudom, kicsodák.

— Baj is az! Mindjárt megkérdezem tőlük. Oh, én nem félek.

Ekkor azapa mosolyogva szólt közbe:

— Csak azért nem félsz, kedves Rózsikám, mert nem gondolod meg, hogy illetlenséget követnél el. Képzeld csak, mit gondolna rólad ama gyermekek nevelőnője, ha minden ok nélkül oda mennél és kérdeznéd: »Mi a nevetek?« Nem, kedvesem, ez nem járja, ez nem fér meg az illedelemmel.

Rózsika kissé duzzogó arcot csinált míg a mama így szólt az apához:

— Nem csodálom, hogy szeretne velök megismerkedni, mert így persze kissé unatkozik.

— No's, az nem tart sokáig. Tudod, Elek barátom azt írta, hogy neje ide jön gyermekeivel s kért, ismerkedjünk meg

velök. Nagyon régen nem találkoztam Elekkel, de hallottam, hogy neje igen derék nő s gyermekei igen kedvesek. Épen a mi leányainkhoz valók.

— Ez pompás lesz, szólt a kisebbik leány, ki a mama mellett sétált. — És mikor jönnek meg, apácska?

— Nem tudom bizonyosan, de e napokban bizonyosan megjönnek, vagy talán már itt is vannak, csakhogy még nem volt alkalmunk találkozni.

Sarolta, a kisebbik leányka, sietett a jó hírrel Rózsikához, de ez rosz kedvű volt és épen nem örült meg a hírek. Meg volt győződve, hogy az Elek bácsi gyermekei nem lesznek valami kedvesek, hogy nem fogja őket szerethetni; ő csak ama három gyermekkel szeretne játszani s ha ezekkel nem ismerkedhetik meg, akkor inkább egyedül marad, nem játszik senkivel.

— Amint tetszik, szólt a mama nyugodtan. Nem fogunk kényszeríteni, hogy barátkozzál az Elek bácsi gyermekeivel. De nagyon oktalan dolog, kedves leányom, előre kimondani, hogy nem fogunk szeretni valakit, akit még nem is láttunk. Jobb volna, ha megvárnád, míg ismerni fogod őket és csak azután ítélnél.

De Rózsika teljesen meg volt győződve, hogy azok nagyon kellemetlen, vagy talán épenséggel gonosz gyermekek, akiket nem fog szeretni. Sovárgó szemekkel tekintgetett ama három kedves gyermek felé, kikkel oly nagyon szeretett volna megismerkedni; de hiába, nem lehetett, haza kellett menni.

Lakásuk épen a sétatér tőszomszédságában volt, az ablakból a sétatérre

lehetett látni s hogy haza érjenek, csak a tér mellett elhaladó országuton kellett keresztül menni. Hazaérve, a mama látogatójegyvet talált az asztalon s midőn elolvasta, örömmel szólt:

— No lám, kedveseim, nem is kell sokáig várnotok. Mig odavoltunk, itt járt Bertha néni, az Elek bácsi neje, és kér, hogy holnap látogassam meg, s vigyem magammal legalább egyik leánykám, hogy az ő gyermekeivel megismerkedjék.

— Csak egyikünket! szólt Sarolta egy kis sohajjal, jól tudván, hogy az idősbiké az elsőség. — Igy hát bizonyosan Rózsika megy holnap oda!

— Nem tudom, felelt a mama. Ugy kellene lennie, de azt veszem észre, hogy Rózsika csöppet sem vágyódik Bertha néniékhez.

— Nem biz én, megvallom, szólt Rózsika. Előre tudom, hogy unalmas lesz.

Épen akkor haladt el az ablak előtt az a három gyermek, akit Rózsika a sétatéren látott. Vidáman csevegve mentek nevelőnőjükkel, ki épen azt mondta nekik, hogy holnap majd ismét fognak játszhatni a szép sétatéren.

— Milyen jól fognak mulatni! gondoló Rózsika, ki meghallotta e szavakat s egészen elbusulta magát.

— No's Rózsikám, szólt a mama, nyilatkozzál, jössz-e velem holnap Bertha nénihez, vagy átengeded az elsőséget Saroltának?

— Óh, átengedem szívesen, felelt Rózsika. Lesz még elég időm, hogy megismerkedjem velök.

Másnap gyönyörű idő volt s reggel a mama megengedte a leányoknak, hogy

míg ő leveleket ír, kimenjenek a sétatérre. Alig értek oda, Rózsikának rögtön szemébe tünt a tegnapi három gyermek.

— Nézd, milyen szép játékaik vannak, mondá Saroltához.

— Soha se törődjünk velök, felelt Sarolta. Jőjj, lapdázunk!

De Rózsikának semmi kedve sem volt lapdázni, Sarolta tehát tovább ment és egymaga lapdázgatott, míg Rózsika ott kószált ama három gyermek körül és mindinkább közelebb ment hozzájuk. Sarolta néhányszor hívta, de hiába; végre tehát nem törődött vele, hanem vígan játszott egymagában.

Egyszer épen lehajolt a lapda után, mikor valaki beleütközött, úgy hogy mindkettőn a földre buktak. Sarolta ijedten ugrott fel s meglepetve látta, hogy Rózsika áll mellette, még pedig egészen zavartan és nekipirulva.

— Mi baj? Mit rohansz olyan vakon? kérde Sarolta.

— Semmi... semmi... csak utól akartalak érni...

— Oh dehogy, hiszen én nem szaladtam, nem kellett utánam futnod. Valami történt veled.

Rózsika eleinte tagadta, de azután mégis csak megvallotta, mi történt.

Mikor elvált Saroltától, eleinte csak az volt a szándéka, hogy kissé közelebről nézze ama három kedves gyermek játékát. De lassanként mindinkább közelebb jutott hozzájuk, úgy hogy minden szavukat hallhatta. Azok nem törődtek vele; látták ugyan, hogy ott őgyeleg körülöttük, de nem figyeltek reá. Egyszer ismét kocsikázást játszottak s miután a kis fiúcska és a

leányka már ült a kocsiban, végre a nagyobbik fiura került a sor. Ez be is ült a kocsiba s a leányka és a kicsi fiu huzni kezdték; de gyöngék voltak, csak nagy erőfeszítéssel bírták a kocsit megmozdítani.

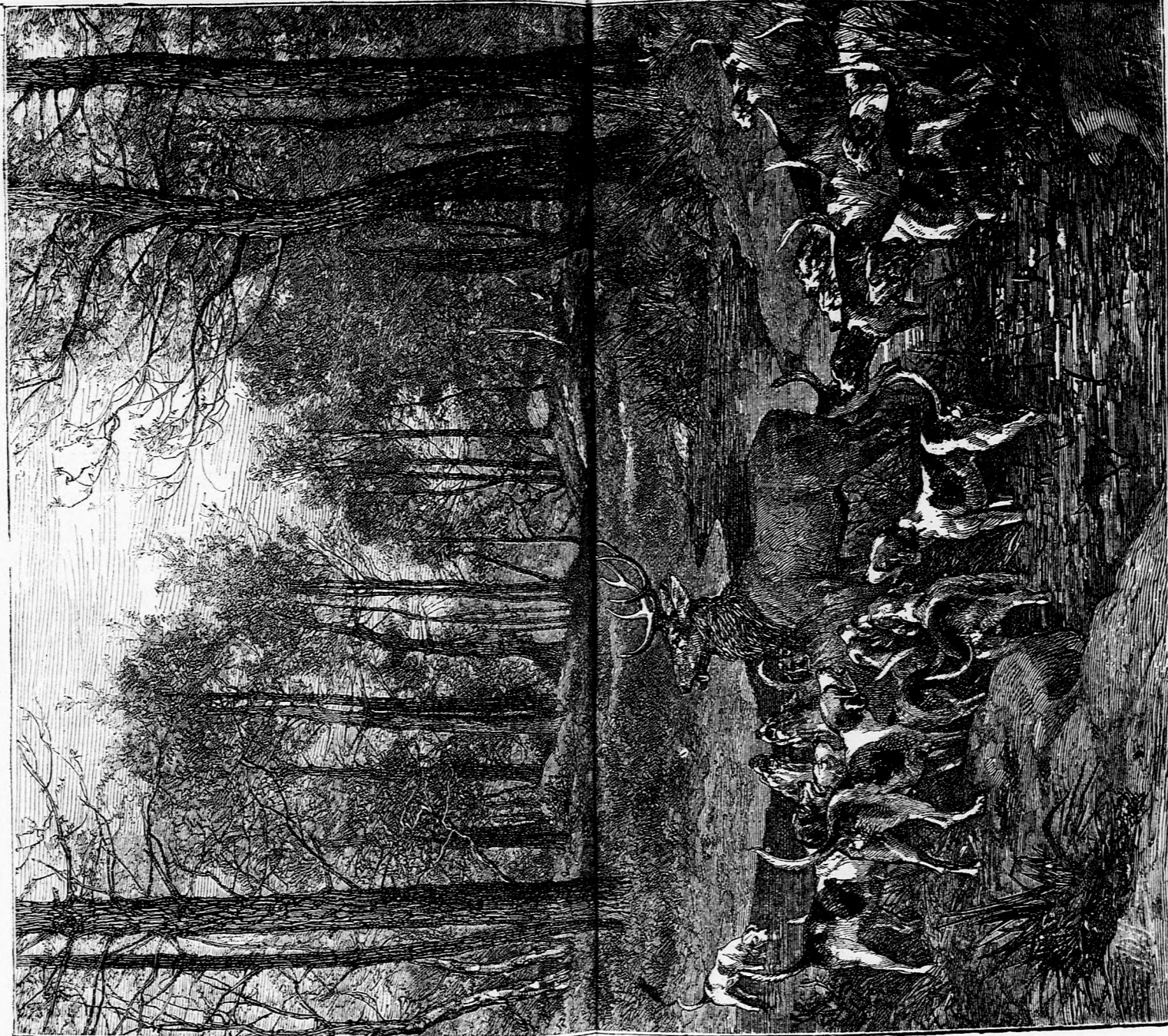
Ekkor Rózsika megfélekedve a mama intéséről, hirtelen oda szaladt, és így szólt:

— Majd én tolni fogom a kocsit, jó lesz?

A kocsiban ülő fiu meglepetve nézett az idegen leányra s udvariasan ugyan, de nagyon hidegen felelé:

— Köszönjük, nem szükséges. Mamánk nem engedi, hogy idegenekkel játszszunk.

Rózsika piros lett mint a bazsarózsa s zavartan, szégyenkezve futott el, sőt azt hiszem, könny is tolt szemeibe. Alig tudta, mit csinál, csak futott vakon abba az irányba, ahol Saroltát látta. Így történt, hogy fel is döntötte.

MEGFOGVA. (Lásd a 79. lapon.)

Sarolta igyekezett megvigasztalni testvérét, de Rózsika mégis nagyon kedvetlen volt, mikor aztán haza indultak.

— Oh, mért is nem maradtam Saroltával, gondolá magában. Mit fog a mamácska mondani!

Mikor hazaértek, a mamának természetesen rögtön feltűnt, hogy Rózsika szokatlanul zavart és szomorú.

— Mi történt, mi bajod van, kedves leányom? kérde.

— Oh mamácskám!... ne haragudjál... megvallom, hibát követtem el! Oh, úgy sajnálom!

— No's halljuk, mi az?

Rózsika könyezve, akadozva mondta el, miként szegte meg szülei tilalmát és mily csuful járt. Aztán félve tekintett föl, fürkészve, valjon nagyon haragszik-e a mama. De a mama szeliden mondá:

— Engedetlenségedet mindjárt utolérte a büntetés, a

megszégyenülés s azt hiszem, most már magad is beláttad, hogy helyes volt, amit tegnap mondtam. Különben örvendek, hogy őszintén elmondtad; úgy is hiába titkoltad volna, mert apácska az ablakból mindent látott.

— És nagyon haragudott, ugy-e!

— Nem annyira haragudtunk, mint fájt nekünk, hogy határozott akaratunk ellen tudtál cselekedni. S azt is láttuk, hogy valami megszégyenítés ért, pedig a szülőknek nagyon fájdalmas ám, ha gyermekeiket szégyen éri.

Rózsika lesütötte szemeit, de szülei aztán nem pirongatták többé, látván, hogy ugyanis eléggé meglakolt.

Az ebédnél az apa emlékeztetett arra, hogy délután meg kell látogatni Bertha nénieket.

— Ki jön velünk? Rózsika, vagy Sarolta? kérdé.

— Sarolta, felelt a mama. Rózsika nem igen vágyódik megismerkedni a Bertha néni gyermekeivel.

Az apának nem volt semmi kifogása, hogy Sarolta menjen velök s nemsokára el is mentek. Mikor már eltávoztak, Rózsika ugyancsak sajnálta tegnapi szavait s ugyancsak unatkozott otthon egymagában. Nem volt kedve sem olvasni, sem játszani, csak leste, mikor jönnek már haza. Több mint egy óra telt bele, míg végtére szülei hazaérkeztek.

— Hát Sarolta hol van? kérdé Rózsika.

— Ott maradt Bertha nénieknél s azt hiszem, hogy haza sem jó estig, felelt a mama.

— Oh, hát én egyedül legyek egész nap?

— Valóban, egész nap magad leszesz s még sétálni sem vihetlek, mert meg kellett ígérnem Bertha néninek, hogy később majd együtt kikocsizunk. Sajnálom, de lásd, te magad akartad így s nem tehetek róla, ha nem akarsz megismerkedni velök.

Rózsika néhány percig hallgatott, aztán ismét megszólalt:

— De hát milyenek azok a gyermekek? Csinosak, kedvesek?

— Oh igen, nagyon kedves, illedelmes gyermekek. Egyébiránt én csak rövid ideig beszélgettem velök, Sarolta majd többet mondhat, rólok.

— És hányan vannak? Fiuk, vagy leányok? Idősebbek, mint mi?

— Ah lám, milyen kíváncsi lettél egyszerre! szólt a mama nevetve. Azt hittem, hogy csöppet sem törődöl velök, mert meg vagy győződve, hogy nem fogod őket szeretni. Különben majd megláthatod őket innen az ablakból is, mert olyasmit hallottam, hogy itt a sétatéren fognak játszani.

Rózsika szaladt az ablakhoz s eszébe sem jutott, milyen furcsa az, hogy azelőtt semmikép sem akart megismerkedni azokkal a gyermekekkel, most pedig feszülten lesi, hogy legalább láthassa őket.

Már majd egy órája állt ott, de nem látott senkit. Ekkor koei állt meg a ház előtt s a cseléd jelenté, hogy egy asszony-ság vár odalent.

— Ah, ez Bertha néni, szólt a mama, Értem jött.

Sietett a másik szobába, hogy kalapját föltegye. Rózsikának roppant kedve

lett volna megkérni a mamát, engedje meg, hogy szintén elmehessen Sarolta után, Bertha néniekhez. De mégis szégyelte megvallani, hogy már bánja okatlan ítéletét; ott maradt tehát az ablaknál és bámult tovább a sétatérre.

Egyszerre fülig pirult és hirtelen elhuzódott az ablaktól. Azt a három gyermeket pillantá meg, kikkel délelőtt olyan kellemetlen találkozása volt; azt hitte, ők is látják és bizonyosan nevetik! De néhány pillanat múlva mégis csak újra odalopózott az ablakhoz s a függöny mögé rejtőzve nézte, mily vígan lapdáznak. De mi ez? Hiszen most négyen vannak... két fiu, két leány. Tehát négyen vannak testvérek? vagy csak valami ismerősük van velök?

A függöny mögül nem láthatott egészen jól, de lassanként mégis nagy meglepetésére észrevette, hogy az a negyedik gyermek nagyon ismerős alak... az bizony, mert az nem volt senki más, mint Sarolta.

— Ez már mégis sok! kiáltá Rózsika méltatlankodva. Jól tudja, miként bántak velem délelőtt és mégis hozzájok ment, játszik velök.

— Mi az? Mit beszélsz? kérde a mama, ki felöltözve éppen visszatért a másik szobából.

— Nézd, mamácskám, nézd! szólt Rózsika élénken. Én délelőtt hibáztam, az igaz, de Sarolta még hibásabb, mert ő a történetek után is, ime, ott játszik azokkal a gyermekekkel!

A mama kitekintett az ablakon és mosolyogva szólt:

— Csalóddol, kedves leányom, Sarolta semmi hibát sem követ. Azok a gyermekek a Bertha néni gyermekei.

Rózsika majd kővé dermedt ámulatában s hamarjában szólani sem tudott. Mikor végre magához tért, százféle kérdéssel ostromolta a mamát, ki azonban így felelt:

— Édes Rózsikám, most nem érek rá, hogy kérdéseidre felelgessek, mert Bertha néni lent vár a kocsiban, nem várakoztathatom. Sarolta majd este beszél róluk eleget.

Épen belépett az apa is és aztán a mamával karon fogva eltávoztak. Rózsika az ablakból látta, amint beültek a kocsiba és elhajtattak, mialatt a sétatérről Sarolta és új kis pajtásai csókot hánytak szüleik felé.

Rózsika nem valami kellemesen érezte magát ott a szobában, egyedül, unatkozva. Alig távoztak szülei, az jutott eszébe, hogy hiszen most már ő is kimehetne a sétatérre, megismerkedhetnék azokkal a kedves gyermekekkel, kiket tegnap már ismeretlenül is annyira megszeretett.

(Vége következik.)

A VÉGZETES CSAP.

— Kicsi beszélyke, három képpel. —

— Jaj csak már ez a mai nap elmulna! szólt Irénke.

— Persze, mert ma a földrajzból fogunk felelni, azt pedig te soha sem tudod jól, incselkedék Katinka.

— Jól van jól, majd meglátom, milyen jó kedved lesz holnap, mikor a francia órára kerül a sor.

— Soha se pöröljete, leányok, szolt közbe Mariska, egyiknek is, másiknak is van olyan leczkéje, mely elől szeretne megszökni. Inkább beszéljünk arról, hogy holnapután, vasárnap, miként mulassunk legjobban.

— Igazad van, tartsunk nagy táncot.

Igy csevegtek a kis leányok, kik egyik nevelőintézetben voltak együtt. Hosszu tanakodás után elhatározták, hogy megkérik az igazgatónőt, eressze ki őket vasárnap a ligetbe.

... HIBA NÉLKÜL FELMONDTÁK LECZKÉJÜKET. (Lásd a 77. lapon.)

— Jól van, meglesz, felelt az igazgató. Ha ma és holnap mindenki jól tudja a leczkélét és jól is viselitek magatokat vasárnap délutánig, akkor szép kirándulást rendezünk.

Volt is ám iparkodás. Nagyok és kicsinyek abbahagytak minden játékot és úgy tanultak, hogy gyönyörűség volt látni. Mikor az igazgató nő kikérdezte őket, mindnyájan hiba nélkül felmondták leczkélőket (Lásd a 76. lapon.) s még a piczike kis Esztike is négy egészen új nagy ákumbákom bötüt megtanult az abéczés könyvből. Szombaton este tehát az igazgató így szólt:

— Eddig meg vagyok veletek elégedve. Viseljétek magatokat jól

Vasárnap reggel mindnyájan csinosan felöltöztek s legjobban szerették volna ha a nap mindjárt a délutánnal kezdődik. De hiába, ez a nap is csak olyan nap volt mint a többi, a délelőtti órákat is el kellett tölteni valahogy. De nem volt igazi

... NÉZEGETTÉK, MIKÉNT LEHETNE MEGCSAPOLNI. (Lásd a 78. lapon.)

s akkor holnap délután kellemes mulatságotok lesz.

Boldogan feküdtek le az este. Hiszen most már bizonyos, hogy meglesz a szép kirándulás.

kedvök semmihez, mignem Mariska, a legnagyobbik közöttük, így szólt:

— Menjünk a kertbe s dolgozgassunk a mi külön kertcskénkben. Van ott kapálni, gyomlálni való.

Ez bizony nagyon rossz gondolat volt, mert az ünneplő ruha nem arra való, hogy az ember kapálgasson benne. Tudhatták volna ezt nagyon jól, de nem gondoltak vele.

Volt kicsike ásójuk, kapájuk, öntöző kannájok s szerszámaikat előszedve, nagy kedvteléssel kaparászták a földet. Már jócskán összepiszkolták nemcsak kezüket, hanem ruhájukat is, mikor Irénke így szólt:

— De meg is kellene öntözni kerteskénket. Hol vegyünk a vizet?

— Hol? Hát ott, ahol a kertész. Ott a nagy viztartó hordó, abból csapolunk, felelt Katinka.

A kert sarkában állt egy igen nagy viztartó. Ezt körülfogták s nézegették, miként lehetne megcsapolni. (Lásd a képet a 77. lapon.)

— A csapot látom, szólt Irénke, de nagyon erősen be van ütve, nem bírjuk kihuzni

— Én kibírom, szólt Mariska.

Ő volt a legnagyobb és legerősebb. Persze neki kellett volna a legokosabbnak lenni. De csöppet sem volt okosabb a többinél. Neki gyürkőzött és mozgatta, huzogatta a csapot, míg a többiek lesték, sikerül-e, a kis Esztike pedig épen a csap alá guggolt vödörkéjével, hogy ő

legyen az első, aki vizet kap. No, aztán kapott is.

— Már mozog, mindjárt kint lesz, kiáltá Mariska diadalmasan.

Kint is volt, még hamarább, mint gondolta, mert amint csapot végre megmozdítani sikerült, belülről aztán a nagy víztömeg erős nyomása hirtelen kitolta, úgy hogy a csap messzire röpült s a hordóból hatalmas vizsugár ömlött ki, egyene-

sen a kis Esztike nyakába, a ki valóságos hideg zuhanyfürdőt kapott és rémülten szaladt el. Erre a többiek is megijedtek és szaladni akartak, de Irénke fölkiáltott:

— Be kell dugni a hordót, különben mind kifolyik a víz, egész tó lesz a kertben s majd kikapunk.

Keresték tehát a csapot, de épen ott nem keresték, a hol volt, mert a vizsugár épen a csapra omlott

s egész tavat képezett fölötte. Kétségbeesetten próbálgatták kezeikkel, kendőkkel bedugni a lyukat de ez természetesen nem sikerült; sorra próbálták, mindegyik azt hitte, hogy ő jobban tudja. A vége az lett, hogy mind elfutottak s a víz mind kifolyt, elárasztva az egész kertet.

Mint az öntött ürgék, lucskosan tértek vissza a házba. Nem titkolhatták el, mit tettek s a büntetés természetesen

... ELFUTOTTAK S A VIZ MIND KIFOLYT.

el nem maradt. A kirándulás elmaradt s e helyett mindnyájan egy-egy nehéz lecke tanulásával töltötték el a délutáni órákat.

Ozsonna.

(Képpel a czimlapon.)

JAJ de éhesek vagyunk,
Bizonny mindjárt meghalunk!
Mama, hozz már ozsonnát!
Négy kis madár így kiált.

»Nem, többé már nem hozok,
Már kinőtt a szárnyatok,
Hanem jertek el velem,
Megmutatom, hol terem«.

Fiatal kis madarak,
Anyjukkal kiszállanak.
Nem is szállnak messzire:
Buzaföld közepire.

»Ez a kalász, ez a jó!
Benne mag, enni való.
Kifejtem, rám nézzetek
Majd ti is úgy tegyetek«.

S úgy jól lakott mind a hány,
Majd megpukkadt igazán;
Másnap és két hétig még
Mindennap csak ezt tevék.

Hajh de végre vége lett,
Mert a buza megérett.
Learatták, behordták:
Éheznek a madárkák.

MEGFOGVA!

(Képpel a 72—73. lapokon.)

KORÁN reggel volt, a dalos madarak álomból fölrezzentek és édesen zengve üdvözölték a fölkelő napot. Daluktól visszhangzott a nagy erdő s e kedves hangokra a büszke szarvas is fölkelte nyughelyéről, hogy illatos fűvön legelészve, éhségét csillapítsa.

Egyszerre azonban elnémult a madárdal s a szarvas magasra emelt fővel figyel, kémlélődik. Messziről valami idegen zaj kezdi háborgatni az erdő kellemes csöndjét . . . mintha kürtző hangzanék, aztán ebek csaholása. Ez veszedelmet jelent, azt jelenti, hogy vadászok közelednek, életére törve az erdei vadnak.

A szarvas aggódva figyel . . . futni kell, de előbb jól kikémleli, honnan fenyeget a veszedelem, merre kell menekülni. Végre egészen tisztán hallatszik a csaholás, a kopófalka már nincs messze s a szarvas egy hatalmas szökkenéssel futásnak ered. Még nem láhatták az ebek, még reméli, hogy megmenekül. De azok a kopók veszedelmes állatok, megszagolják a nyomot is és aztán roppant csaholással követik.

Gyors a szarvas, de a kopó meg kitartó s ha egyszer a nyomot megszagolta, nincs előle menekülés. Az üldözött szarvas néha félmérföldnyire megelőzi a kopókat és a lovas vadászokat; már kezd elfáradni, már szeretne megpihenni . . . de néhány percz mulva ismét ott teremnek üldözői. Már több órája tart az üldözés, a szarvas fogyni érzi erejét s futása mindinkább lassu, üldözői mindinkább közelre jutnak. Már csak lassan lépve bír előre vánszorgni s a kis patakhoz megy hogy égető szomját oltsa; az üde viz talán fölfrissíti erejét. De amint egyszer megáll, kétségbeesve érzi, hogy tovább nem futhat . . . egész teste reszket a szörnyü erőfeszítés-

től, szeme kidülyedt, nyitott szájjal kapkod levegő után, alig bír lábán megállni.

S alig áll ott egy-két perczig, megérkezik a kopófalka s vészes csaholással veszi körül a vadat. Most már meg van fogva, nincs menekülés, a kopók kitartása győzött a szarvas gyorsaságán. Fájdalmasan, kétségbeesetten, de még mindig büszkén fenntartott fővel nézi ellenségeit, míg végre megérkeznek a vadászok is egy jól célzott golyó holtan teríti le a szarvast. Diadallal viszik haza s agancsait a szerencsés vadász elteszi emlék gyanánt.

C s ó n a k á z á s.

(Képpel a 69. lapon.)

*Jöjj no Béla, jöjj evezni,
Én a kormányos leszek,
Vagy ha neked jobban tetszik,
Akkor hát én evezek.*

— *Gyöngye arra a te kezed,
Kedves bohó Ilonám,
Lásd én erős fizető vagyok,
Megis elfáradtam ám.*

*Engedj kissé megpihennem,
Aztán újra mulatunk,
Lágyan ringó sajkán uszva
A víz fölött dalolunk.*

*Csak jól vigyázz a kormányra,
Bú ne érje örömiünk,
Föl ne forduljon a sajkánk,
Mert akkor — megfürödünk.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XIX. köt. 2-ik számában közölt betűrejtvények megfejtése:

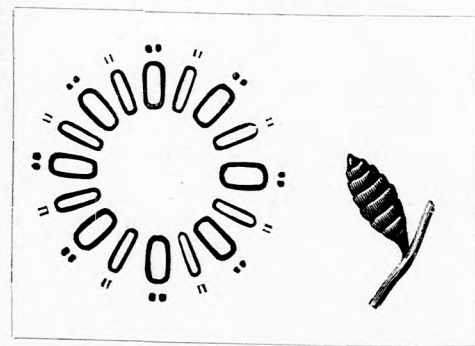
„Fatörzs. Hegy“.

Helyesen fejtették meg: Zákó Emma, Sárközy Palma, Tihamér, Aladár és Viktor, Muraközy Ilonka, Seidner Adél, Faragó Pista, Balczár Irénke, Dienes Lenke, Drexler Nelli, Stauber Józsika, Schwarz Sziidónia és Izidor, Könyi József, Rothmann Ernő, Deutsch Berezi, Tüchler Miklós, Eichenwald Laura, Janka és Sándor, Neuschlosz Jéki, Finály Lajos és Gábor, Paulovics Amália, Sréter Berta és Guszti, Fligl József, Büchler testvérek, Doroghy Kornélia, Kann Gyula, Weisz József és Ignác, Augenstein Miksa, Schwarz Benő, Schlezinger Malvin, Baghy Amália és Misi, Balugyánszky Anna és Stefánia, Szentirmay Béla, Beer Gyula és Lajos, Kicsék József, Veder Mihály, Ihász Sarolta és Irma, Brachfeld Ilona, Róth Dezső és Márton, Walter Vilma, Jolán, Sándor és Feri, Schmidt Vilma, Török Ilona, Gobra Melánia, Kögl Teréz, Adolfine és József, Schölnaszt Ödön, Arany Oszkár, Frater Gizella, Perlusz Berta, Stühmer Frida, Vékey Anna, Schön Gyula, Reichenfeld Adél, Pfeifer Gyula, Diemár Mari és Irén, Burger Lujza.

*

A »KIS LAP« XIX. köt. 1-ső számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Viczián Géza, Nagy Béla, Mikesz Emma, Pfeifer Gyula, Csukássy Jenő, Nedits Mariska, Diemár Mari és Irén.

KÉPREJTVÉNY.

Felelős szerkesztő: *Forgó bécst.* Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat. Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.